

عنوان مقاله:

بررسی فقهی ضمان ناشی از انتقال بیماری مسری

محل انتشار:

دوفصلنامه فقه و اجتهاد، دوره 6، شماره 11 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

سید مجتبی میرتبار - پژوهشگر گروه فقه پزشکی مرکز فقهی ائمه اطهار (علیهم السلام)

خلاصه مقاله:

شیوع بیماریهای واگیردار با ماهیتی نوعا کشنده تهدیدی علیه امنیت سلامت شمرده می‌شوند؛ بنابراین کنترل رفتار بیمارارن، محدودسازی آنها و در نتیجه جلوگیری از انتشار آن در میان افراد جامعه، از مسائل مهم حوزه پزشکی است. در این راستا یکی از تدابیر راهبردی در کنترل بیماری، توجه دادن به مسئولیت مدنی - کیفری و ضمانآور بودن انتقال این نوع از بیماری‌هاست. بر این اساس پرسش پیشرو آن است که در آموزه‌های دینی، در صورت رعایت نکردن وظایف شهروندی و انتقال بیماری مسری به دیگران چه مسئولیتهایی متوجه فرد ناقل است؟ آیا ضمانتی در قبال خسارت‌های ناشی از بیماری متوجه فرد انتقال‌دهنده خواهد بود؟ به نظر میرسد اگرچه جبران خسارت‌های مستند به انتقال‌دهنده بیماری، امری مسلم به شمار می‌رود؛ اما ویژگی‌هایی مانند میزان کشندگی بیماری، علم و جهل طرفین از آلودگی، دشواری‌هایی را در احراز، استناد و اثبات نوع مسئولیت و ضمان حاصل از آن پدید آورده است؛ از اینرو در نوشتار حاضر به روش تحلیلی - اجتهادی و با بهره‌گیری از منابع کتابخانه‌ای به بررسی حالتهای گوناگون انتقال پرداخته است و نتیجه آن شد که اگر فرد از بیماری خود و کشندگی آن آگاهی داشته باشد و عمدا با انتقال بیماری موجب فوت دیگری شود، از عملکرد وی با عنوان قتل عمد یاد میشود و سزاوار قصاص است و در مواردی که بیماری کشنده نباشد و منجر به قتل شود، شبهعمد است و محکوم به پرداخت دیه خواهد بود و در نهایت اگر شخص از بیماری خود آگاهی نداشته باشد و با انتقال موجب فوت دیگری شود، عمل او خطای محض به شمار می‌رود که ضمان آن بر عهده عاقله است.

کلمات کلیدی:

بیماری مسری، سرایت، ضمان، استناد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1185252>

